

BÀI 2.

2.

Lưu diễn Châu Đốc, thứ Năm 23/8/1979.

Lại một chuyến đi nữa.

Mệt mỏi quá khi phải thức giấc từ 3 giờ khuya cho kịp chuyến tàu thủy 4 giờ sáng qua Long Xuyên.

Đã bao nhiêu chuyến khởi hành trong cuộc đời rồi mà lần nào cũng chỉ là đơn độc? Buổi sáng nay nhìn từng cặp trai gái cận kề nhau trong một chuyến đi, sao lại nghe trạnh lòng xúc động không ít. Ngẫm lại mình: hình như trong cuộc đời, tôi bỏ rơi tuổi trẻ nhiều quá, chưa hưởng thụ và không có dịp hưởng thụ cái hạnh phúc êm đềm ấy? Các chuyến đi đơn lẻ và các đối diện định mệnh nghiệt ngã cũng chỉ một mình cam chịu với không một giọt nước mắt ứa ra khỏi mi... Bao năm, tôi không cho điều đó là hệ trọng; chỉ buổi sáng nay, sao lại có lúc thấy mình như biến thành một đứa con nít bơ vơ, thú nhận rằng thèm muốn bất kỳ một hạnh phúc bình thường nào như mọi cặp trai gái trước mặt kia.

Ôi! Tôi tự cười tôi!

Đã lâu không có tin Trung. Đôi khi không thể hiểu lòng? Một điều đoán chắc, tôi biết mình lại lần nữa bỏ rơi cơ hội làm vợ. Nhưng làm gì được? Cuộc đời 10 năm cũ đã quá nhiều dày vò khiến tâm hồn không còn bình thường nữa. Tôi không tin tưởng ai, không thể yêu ai và không sao nghĩ nổi rằng mình sẽ có cuộc sống ấm êm nhỏ nhẹ (từ sau lần bỏ Dalat ra đi, ngày 4/5/1975 đã trở thành dĩ vãng!) Thì với Trung hay Yên Trang cũng vậy. Cả hai người đàn ông hiện tại còn quá xa lạ với cái tâm tình đau khổ của tôi. Và cứ thế mà xa, xa, xa...

Cho đến chết, tôi vẫn còn chờ mong "*người đàn ông của tôi*" đáng cao gầy, giọng nói trầm ấm, đôi bàn tay dài, nụ cười đại lượng. Người đàn ông hiểu tôi như với một người bạn thiết, yêu tôi như một đứa con, vuốt tóc tôi mỗi lúc tôi cười và lau mắt tôi những lần tôi khóc... Người đàn ông cho tôi tựa đầu yên giấc, nâng đỡ tôi trên những bước phong trần. Người đàn ông đó hiện thân qua anh Ngọc tôi từng hai lần có được và cũng đã hai lần để mất...

Bây giờ còn lại trong tâm hồn chỉ là một niềm tin quái đản: Mãi đến cuối đời, tôi vẫn chỉ một mình ôm mặt khóc lẻ loi!

[]

Lưu diễn Châu Đốc, thứ Bảy 25/8/1979

Đêm, trời gió thật nhiều. Nằm trong khách sạn nghe những tiếng gió làm xào xạt lá cây, lòng thấm buồn kỳ quái. Lúc nào cũng chỉ là lắng trầm suy nghĩ dù ngay trong những lần tâm tư trỗi dậy cảm xúc trước thiên nhiên.

Đêm nay là vậy. Trong làn gió đầu thu tháng 8 ở một tỉnh lỵ xa xôi sao lại vương ngọt ngào mùi hạnh phúc cũ ở Dalat? Nồng thắm dịu dàng nhưng đầy đầy bất trắc? Trong nỗi buồn có cái gì mơ hồ bàng bạc, một thứ xúc cảm bất bình thường đã lâu rồi không tìm thấy. Giữa trái tim cương nghị, sự hối tiếc quá khứ không có vị trí, vậy mà sao đặc biệt đêm nay, dĩ vãng Dalat trở về quấy phá khôn nguôi. Một lúc nào quả là yếu đuối, tôi ngã gục dễ dàng để không biết mình như thế nào nữa?

Bốn năm rồi ao ước tâm hồn tĩnh lặng nhưng vẫn hoài công. Tôi giống như người mất bóng (trong một tác phẩm đọc đã lâu) suốt đời đi tìm mãi cái bóng của mình cho dù có làm gì và ở đâu chẳng nữa. Thì bốn năm qua định mệnh biến chuyển không ngừng những khúc quanh nguy hiểm, vậy mà tôi vẫn buồn rầu đôi trông vô vọng nửa linh hồn đã mất tự bao lâu.

□

Lưu diễn Châu Đốc, Chủ nhật 26/8/1979

Cạnh bên cái bóng suốt đời ước mong tìm lại còn có Trung và Yên Trang. Giữa hai người đàn ông, tôi nghĩ đến Yên Trang nhiều hơn dù vẫn biết một điều rất thật là không bao giờ tôi bằng lòng dừng lại tâm hồn bên anh. Anh nhẹ nhàng và hiểu tôi, khác hẳn với Trung. Còn tôi thì tự biết mình cứ là như vậy, suốt đời vẫn còn ngu xuẩn để trôi đi những gì đáng lẽ có thể cầm nắm trong tay, rồi khi mọi sự đã trở thành dĩ vãng thì lại tiếc nuối...

Có lúc chẳng hiểu được mình.

□

Lưu diễn Châu Đốc, thứ Tư 29/8/1979

"Chúng ta hãy điên đi khi mà chúng ta chẳng còn lại gì ngoài những nỗi điên trong tâm khảm." (Docteur Zhivago).

□

Lưu diễn Long Xuyên, thứ Năm 30/8/1979

Tỉnh giấc buổi trưa trong khách sạn, tâm tư thần thờ man mác. Những khi như vậy thật là nguy hiểm, tôi chẳng thiết gì, chỉ đắm chìm con người mình trong trạng thái tuyệt vọng. Nỗi buồn da diết đim cả thân xác và tâm hồn xuống một cái hố cùng không đáy, chẳng thể vẫy vùng ra được.

Tôi đang đọc lại (lần thứ 5) tác phẩm Docteur Zhivago đến hồi kết cục và đó có lẽ là nguyên nhân cho những bản thân trưa nay. Tâm trạng chàng nhân vật chính sao lại có nhiều trùng hợp với tâm trạng tôi, một kẻ yêu miệt mài cái Đẹp, chán ghét những cái nhảm chán rỗng tuếch của chế độ Cộng Sản.

Tác phẩm ray rức tôi nhớ hoài quãng thời gian quay cuồng với anh Ngọc trên Dalat, những ngày trước khi quân đội CS chiếm hẳn

Miền Nam, tình yêu và nghệ thuật cả hai cũng vội vã điên cuồng hết như Zhivago và Lara thời gian cuối ở Varikyno.

"Trong cuốn sổ đoạn trường, tên chúng ta cùng ghi ở một dòng..." (Dans le livre du destin, nous sommes sur la même ligne...) như Shakespeare đã viết. Thì số phận bi tráng rõ ràng không buông tha cho những-con-người-định-mệnh (như tôi, như anh).

Tâm trạng trưa nay sao thật kỳ quái.

□